

være endnu værre. Det er den Krænkelser af Domstolens Myndighed og Værdighed, som ligger heri, thi hvad skal man mene om en Højesteret, som idømmer en Mand 4 Maaneders Fængsel, men som maa finde sig i, at de administrative Myndigheder fuldkommen tilsidesætte den Dom og sige: Betal saa og saa mange Kroner til en privat Mand, saa skal du være fri for den dig ved Højesteret idømte Straf. Dette sidste turde være det alvorligste, thi det har dog været en i lange Tider fast Grundsætning i Statslivet, at man skulde sondre imellem den administrative og den dømmende Myndighed, og det er et af Formaalene ved den saa meget eftertragtede Reform af vor Retspleje, at vi skulle naa til en saadan Sondring. Men i hvert Fald er der ingen, der vil have det saaledes, at en administrativ Myndigheds Chef skal kunne hæve sig op over Domstolene og tilsidesætte deres Afgørelse. Men det er altsaa dette, der er sket i dette Tilfælde, og dette, tilligemed hvad der i øvrigt er foregaaet her, og som jeg har fremdraget her, er det, som den højtærede Formand har forbudt mig at kalde en Skamplet paa dansk Administration.

Jeg skal slutte med at sige, at det er ogsaa den eneste Aarsag til, at jeg ikke ogsaa i Dag betegner det paa samme Maade.

Justitsministeren (Alberti): Det ærede Medlem for Aarhus nordre Valgkreds (Sabroe) udtalte sig i et længere Foredrag i Anledning af de forskellige Bevillinger, som ere foreslaaede paa mit Budget angaaende Børneopdragelsesanstalter. Jeg skal ikke ved denne Lejlighed i alle Enkeltheder imødegaa det ærede Medlem, jeg tror, det vilde optage alt for meget det høje Tings Tid. Ligesom der har været en Lejlighed for mig til at drøfte disse Spørgsmaal med det ærede Medlem, den Gang Lovforslaget om Overinspektørembedet var til Behandling, da vi navnlig drøftede Hebronsagen, hvorved jeg altsaa havde rig Lejlighed til at imødegaa det ærede Medlem, saaledes vil en saadan Lejlighed ogsaa ganske sikkert komme igen, om ikke før, saa naar vi faa dette Lovforslag til anden Behandling. Jeg skal derfor opsætte en Del af de Bemærkninger, jeg ellers kunde gøre overfor det ærede Medlem for Aarhus nordre Valgkreds, indtil den Tid kommer. Kun nogle enkelte Punkter skal jeg berøre her i al Korthed.

Det ærede Medlem udtalte, at min

Motivering af Forslaget angaaende Fru Bransholms Pension ikke var korrekt, idet det ærede Medlem oplyste, at hun ejer to Ejendomme i Struer, og at hun har Pension. Jeg skal overfor dette fastholde, at min Motivering er fuldkommen korrekt, der er ikke lagt Skjul paa noget. Hvorvidt Fru Bransholm ejer Ejendomme i Struer, og hvorledes disse Ejendommers Forhold ere, skal jeg lade være usagt, thi det ved jeg ikke, men der er ikke lagt Skjul paa i Motiveringen, Sp. 1695—96, at Fru Bransholm har 600 Kr. om Aaret at leve af foruden den Pension, som nu søges til hende. De Oplysninger, som der ere, maa jeg hævde ere fuldkommen korrekte, og de gaa ud paa, at hun arbejdede uden særligt Vederlag for „Hebron“, og at hun lod en privat Indtægt paa 800 Kr. gaa ind i Hjemmets Kasse indtil 1906 med Fradrag af det til hendes Klædedragt fornødne, at hun ofrede meget for den Anstalt, hun interesserede sig for, og at hun i 1906 uden Vederlag gratis overdrog „Hebron“ til en selvejende Institution. Endvidere er det oplyst, at hun noget tidligere havde givet Afkald paa 200 Kr., som hun havde som Understøttelse fra Indre Mission. Jeg tror derfor at turde sige, at de Oplysninger, der ere givne angaaende Grundene til Fru Bransholms pekuniære Situation, ere fuldkommen korrekte, og at det er det ærede Medlem, der ikke er korrekt ved at bestride dette.

Det ærede Medlem talte om den lille Gudrun og spurgte, hvorledes Overværgeraadet kunde forsvare, at dette Barn kom tilbage til Fru Bransholm. Jeg skal derom sige, at jeg har større Tiltro til Overværgeraadets Overvejelser i den Slags Sager end til det ærede Medlems Domme derover. Og naar det ærede Medlem kommer og fortæller, at Gudrun fik Ris hver Dag, og at det er noget, der ikke er oplyst i Forhørene ved „Hebron“, vil jeg sige, at den Omstændighed, at det ærede Medlem kommer her og fortæller det, tillægger jeg ikke den allerfjerneste Betydning efter hele den Række af grandiose Urigtigheder, som det ærede Medlem Gang paa Gang blev greben i, da vi havde Hebronsagen til Behandling.

Jeg gør det saa meget mindre, som det ærede Medlem i den Skrivelse af 12. August 1907, som han indsendte til Justitsministeriet, tillige med de Bilag, han lod følge med, ogsaa har gjort sig skyldig i en grænseløs Række af Overdrivelser og Urigtigheder, og jeg tillægger det saa meget mindre Vægt, som jeg ved, at det ærede